

baiña aren azi-garaunik
lurrean erein ete?

Bake ez tirako bideak
—eguzki erraiñuak—
ez dira danak erreto
guk eskuratzekuak.

Baiña muiñak giro beitez
ortarako asmotan
ta zoriaren argiak
dizdiz dagike bertan.

ZORATUA

Ixil-ixillik dago ondartzia gorria;
eztabil goizean lez itxas-aize mia.

Ura esi-bearrez arkaitzak zerrendan,
eguerdia da-ta, eguzki galdatan.

Oiu! Norena ete? Neskatil batena.
Ixillaren miesa zarrastu dauena.

Neskatil batek jo dau aitzera laisterka,
aizetara iñarrosiz uledi-mordoxka.

Soin-lerden, zail, aitz-antzo, aurrez ur-zingira;
adi-adi dago urdin-mugara begira.

Eskuz dau arpegia, zotinka, estali;
ene!, aren begiak negarrez iturri!

Zer dau? Zergaitik malkoz neskatxak begia?
Zek oiñazetzen ete dautso biozpea?

Urduri dabilkio asmo, izpi antzera;
maiteak iges ete cntziz urriñera?

Begiak zirkinka ta biotza pilpil,
jauzi azartu baten uretan da murgil.

Au ikus-ta, ur-neskatxak, sorgiñak bai-litzan,
uger-ukaldi gezal-gaiñez, bar-irritan.

ERIoTZORRI

Eder baizen lirain da-ta,
itun bizi da **Eriotzorri**;
urriñeko zelai-lagun,
ur-ezpondetan, gorri.

Zergaitik ezta jaioten
bere ingurun lorarik?
Zergaitik bizi ete da
urrin, bakar-bakarrik?

Nok barnean goibela sar?
Zek laiñoz begik itzali?...
—Lorak, zur zagokidaze,
ta ona bere edesti.

Zelatan bizi ei zan len,
panpin, arro ta guri,
alboan itz-oska joian
lastxoaren pozgarri.

Bedar-zelaí ekarkorren
ugin jantzi gaiñetan
lora eder usaindunik
naiko begiz jo eban.

Laru bizi zan gaixoa,
lo-ebak oiñaztuta...
Bekaitz-zedena bai eukon
biozpean aginka.

Onen barria izan eban
ortzargiak goiz batez,
ta at uxa eban, mosua
josiz izpi-ertzenez.

Geroztik itxas-ertzean
bakar dago gaixoa:
Bekaitzak zital biurtzen
abaraska gozoa.

Or zergaitik **Eriotzorri**
bakar ta me dagoan,
eden mingotsa bai dauko
osto eze barruan.

LILIA (Selgas'ena)

«Ederra da lilia», dabese txoriak,
zoro antzo egazka lili inguruan:
a baiña erruge izan, ta lotsa gorritan
gorde dagiz liparrez ostotxo guriak.

«Benetako zaputza, iñoen zurturik,
eguzki zerutarrik ezpaitau atsegin».
Eta ego-itzulka ebiltzazan arin;
liliak gordeago burua oraindik.

Ostera be txoriak: «Bear bada, lili,
egan aizetxo mea samingarri yatzu?»

Ak barriz, erantzuki, abarra makurtu
ta barru-barru geigo orriak estali.

Uxa ziran txoriak, ta izukor, lerdena,
osto-bikain ta joriz ager zan lilia:
izpi-dirdaika bere soiñeko garbia.
Oi lotsa garbiaren ditzira gardenal!

SARATSA TA NEKOSTA (Selgas'ena)

Oinkada luzez dator gaba laiñotsua;
arrats-zoriak, garbi ta betondo itunik,
zelai ta lora-baratz joriak itxirik,
gaiñeko euna bildu dau ezkututsua.

Ara-ona kulunkaz sarats zimel mea,
barne-lor iraunkorra zerbait arintzeko;
aize-egoz dabiltsu aren oin ermo,
barru-ots bizi-legun ta intziraz betea.

«Atsege jaio nintzan.. Izaki-zorunak
ba-dira, barriz, ludi baltz onetan naiko,
lor, zotin ta ituna zer dan ez dakienak»

Au esanik, orriak bera yakoz jausten.
«Bean negar dagina zoriontsuago»,
darantzutso nekostak, ortzia begitzen.

ARTE DRANGALA

Goiko bide ertzeko aldatz-muiñoan
arte bat daukazu, urtez betia.
Enborra sendorik, baiña kimutza
aize ta euriak jana guztia.